

Hồi 41

Nam Bắc Nhị Quái

Sự có mặt của người lạ đến quả đột ngột, Giang Thu Lăng giật mình đánh thót, nàng định chuẩn bị ứng chiến, Long Đại Mộc vội xua hai tay cười lên ha hả:

- Cô nương chớ sợ! Cùng là đồng bọn với chúng mình đây mà.

Giang Thu Lăng định thần nhìn kỹ, lão già đứng trước mặt nàng râu bạc như sương, trạc tuổi Long Đại Mộc, nhưng vóc dáng của lão gầy tong teo như vậy, thoạt trông người ta có cảm tưởng như là một bộ áo dài đang phủ lên một cây tre cao lỏng thông.

Gương đôi mắt lạnh lẽo, khế liếc nhìn thiếu nữ mình mang Văn Tử Lăng, lão không cảm thấy sự có mặt của nàng đáng để ý cho lắm, chỉ hướng về Long Đại Mộc điềm nhiên thốt:

- Lão Long! Đêm nay chúng mình lại thử sức thêm một phen nữa chứ?

Lão Long Đại Mộc cười hì hì đáp:

- Đâu chỉ có chúng mình mà thôi đâu! Này bạn! Anh hãy xem đây! Lại có thêm một đồng chí, hoài bão một giấc mộng tìm ngư đến nữa kia kìa!

Đưa mắt nhìn thiếu nữ, lão già gầy hỏi tiếp:

- Đạo hữu vừa bảo, chính là cô bé này ư?

Giang Thu Lăng vội cung kính hướng về phía lão già thốt:

- Thưa lão bá! Tiện nữ xin ra mắt lão bá!

Tự cảm thấy hoàn cảnh và nhiệm vụ của mình cực kỳ khó khăn, vả lại với khối óc thông minh và sự nhận xét cực kỳ nhạy bén, nàng cảm thấy thần sắc của lão già gầy đối với nàng không có thiện cảm mấy! Vả lại mục đích của đôi bên cũng vì Vạn Niên Kim Lý, làm sao tránh khỏi đổ kỵ. Với võ công tuyệt đỉnh, nếu lão ta trở mặt chỉ có nước là bó tay chờ chết! Ngược lại, nếu mua chuộc được cảm tình của họ, rất có thể họ trợ giúp mà leo lên tận đỉnh mà hoàn thành công việc của nàng. Cho nên điểm hay nhất, là nàng khéo léo dùng đòn

tâm lý để gọi lên lòng hào hiệp của lão già, mà nàng biết chắc rằng trong giới võ lâm ai cũng có sẵn trong lòng nhiều hoặc ít?

Quả nhiên lão hòa dịu nét mặt đôi chút, đưa tay chỉ Văn Tử Lăng, đoạn ôn tồn hỏi:

- Gã ấy là phu quân của cô nương đấy à?

Mặt vụt đỏ bừng lên như gấc chín, Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Thưa lão bá! Phải! Phải Đấy! Chàng không may trúng nhảm kỳ độc, nếu không có Vạn Niên Kim Lý nuôi trong giếng trên đỉnh Hạng Vân Phong, thì không còn thuốc nào khác để chữa trị lành bệnh được. Tiện nữ không nài gian khổ, từ thiên sơn vạn thủy đến đây chỉ vì mục đích ấy và chúng tôi chỉ cần một con vật ấy là đủ rồi.

Dường như cội lòng bị rung động vì lời nói, cảnh ngộ đau thương của đôi trẻ, thần sắc lão già tỏ vẻ hòa dịu hơn, vội rẽ bước tới nhìn kỹ Tử Lăng giây lâu, đoạn cất tiếng hỏi:

- Phải chăng phu quân của cô nương đã trúng nhảm Thi Độc?

- Vâng! Lão bá nhận xét rất đúng, chàng đã trúng nhảm Thi Độc, một loại độc được độc nhất trần gian này!

Lão già gầy khẽ lắc đầu:

- Không đúng như vậy đâu! Trên thế gian này còn những bốn năm loài độc được còn độc hơn cả Thi Độc mấy lần. Vả lại trượng phu của cô nương nhiễm phải chỉ là một loài Thi Độc cực nhẹ. Ô! Hẳn lại được điểm cả Ngũ Âm Tuyệt Mạch nữa cơ mà.

Giang Thu Lăng cả kinh đáp:

- Tiện nữ không hiểu thủ pháp cao minh ấy, thực ra là nhờ một vị tiền bối trong giới võ lâm giúp đỡ.

Lão già gầy gật đầu:

- Nếu Ngũ Âm Tuyệt Mạch không bị điểm, thì hẳn ta làm gì sống đến bây giờ. Trên giới võ lâm hiện giờ, sử dụng nổi cái thủ pháp này không hơn mười người, người đã trợ giúp cô nương là ai đấy? Danh họ là chi?

Câu hỏi đột ngột làm Giang Thu Lăng bối rối, khối óc thông minh của nàng vụt thoáng qua một ý nghĩ, hồ nghi biết đâu là cụ Nhất Thốc Dã Tẩu lại không cùng hai lão già này có tư thù. Nếu nói thật ra, vô tình lại sanh thêm sự phản cảm, chi bằng ém nhẹm còn hơn. Nghĩ xong, nàng giả vờ tỏ vẻ:

- Vì trong lúc bối rối nên tiện nữ quên khuấy mất hỏi qua danh tánh của cụ ấy?

Lão già gầy ngạc nhiên hỏi gặng:

- Nếu không quen biết, lão già ấy hà tất chịu ra tay sử dụng một môn điểm huyết tuyệt học như thế này?

Giang Thu Lăng liền linh động ứng khẩu đáp:

- Trong lúc phu quân tôi lâm nạn, trông thấy vẻ bi thương của tôi làm một cụ già từ bi đi ngang qua đẩy động lòng trắc ẩn. Vì cảm thương cho cảnh ngộ đớn đau của tiện nữ, nên người mới ra tay trợ giúp và chỉ điểm cho tiện nữ một đường đi, đến tận nơi đây để tìm con Vạn Niên Kim Lú.

- À...! Thủ pháp của lão ta chẳng những đã cao minh, kiến thức lại cực kỳ uyên bác. Nay cô nương! Hình vóc của lão ra sao?

Giang Thu Lăng bất giác giật mình trầm nghĩ:

"Lão già này thực quá quái, lão ta định truy căn tằm cội, thực là khó nổi đối phó. Việc đã dở lỡ, chi bằng đối gạt luôn cho xong chuyện."

Nàng giả vờ ra chiều suy nghĩ, rồi đáp:

- Cụ già ấy hình dáng khôi ngô, tiếng như chuông ngân, tuổi độ thất tuần, râu của lão đã dài, lại trắng như tuyết.

- Ô! Phải rồi...! Lão phu đoán không sai. Sử dụng được môn điểm huyết ấy, người tối thiểu cũng phải trên bảy mươi.

Giang Thu Lăng tiếp:

- Lão tiền bối ấy trời sanh dáng hình khôi ngô, nhưng lại chỉ có một mắt một tay một chân.

Lão già gầy đưa tay vân vê trán ra chiều suy nghĩ. Lão cố moi trí nhớ nhưng tìm không ra trong giới võ lâm giang hồ hiện giờ một tay cao thủ hình dáng đặc biệt như thế.

- Người là ai mà lão phu nhớ mãi không ra. Nay, lão Long! Lão già ấy anh có biết không?

Long Đại Mộc lắc đầu nguây nguẩy:

- Lão phu cũng xin hàng... Trong thế gian này, những tay võ lâm cao thủ đông như cá ở dưới sông, ông bạn thắc mắc điều ấy chi cho nhọc xác.

Lão già gầy bị mắng cười hì hì, liền vội chuyển sang câu chuyện khác:

- Này cô bé! Xưa nay, lão phu nổi tiếng tâm rắn như sắt, dạ chắc như đồng, chưa ai từng lay chuyển nổi lão phu, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Đối với cảnh tao ngộ thảm thương của cô nương, lão phu rất biểu đồng tình. Này, cô nương có biết lão phu là ai chứ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

- Tiện nữ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, sự duyệt lịch rất kém! Nhưng tôi đoán không sai, thì lão bá chắc là một bậc cao thủ nổi danh trong thiên hạ.

Lão già khoái trá cười lên ha hả:

- Không phải lão phu tự khoe, chứ trong giới giang hồ hiện nay, một khi nghe đến tên lão phu là tự nhiên họ phải mười phần kính nể.

Lão già giương đôi mày tỏ vẻ đắc chí, rồi tiếp:

- Lão phu họ Tề tên Tinh Hỏa, người đời thường tặng cho danh hiệu Nam Quái.

Đưa tay chỉ lão già tàn phế đôi chân, lão tiếp:

- Còn đạo hữu ấy là Bắc Quái Long Nhập Hải. Bọn ta người nam kẻ bắc, ít khi gặp gỡ, nhưng hôm nay lại cùng nhau hợp tác vì mấy con cá quý ấy mà phải khổ công biết bao nhiêu ngày trời rồi... Thực ra nghĩ kỹ lại chuyện rất buồn cười.

Nãy giờ ngồi yên nghe hai người đối đáp, lão già tàn phế chỉ lắng nghe không buồn xen vào. Chợt nghe nhắc tới tên, lão ta liền cải chính ngay:

- Tên Bắc Quái Long Nhập Hải lão phu bỏ không xài, từ đây trở đi, hãy gọi lão phu là Long Đại Mộc nhé!

Tề Tinh Hỏa, "hừ" to một tiếng, rồi thốt:

- Việc cũ xin đừng nhắc nữa, hiện tại chúng mình nên bàn việc quan trọng hơn, đêm nay chúng mình sẽ giúp cô bé này một tay...! Tìm cách đưa cô bé này lên tận đỉnh Hạng Vân Phong, để nàng có cơ hội chữa cho trượng phu.

Long Đại Mộc đáp:

- Lý đương nhiên là phải thế! Đến đổi lòng dạ sắt đá như đạo hữu còn phải cảm động thay huống hồ lão phu.

Lão già gầy vội vã hỏi:

- Việc không nên trễ, đây leo núi ông bạn để đâu?

- Thì vẫn để ở chỗ cũ, phiền đạo hữu hãy đi mang lại.

Nam Quái Tề Tinh Hỏa "hừ" một tiếng:

- Ông bạn chỉ mượn có đôi chân bệnh hoạn rồi cố ý làm biếng. Khi bị lão ni cô trên núi đánh đuổi thì lại chạy như bay, tôi cố theo muốn hụt hơi mà không kịp!

Miệng vừa dứt câu, lão liền quay ngoắc người, nhắm hướng một góc núi tối âm u bay vụt đi mất.

Mặc dù đang tiếp chuyện, nhưng Giang Thu Lăng luôn luôn để ý đến thần sắc của Văn Tử Lăng, nàng âm thầm khẩn vái:

- Mong hoàng thiên chẳng phụ, hãy phù trợ cho mạng sống chàng kéo dài thêm một thời gian nữa.

Rất may, chàng trai trẻ ấy mặc dù vẫn còn trong tình trạng hôn mê, nhưng hơi thở vẫn bình thường, bệnh tình không thấy có điều gì gia tăng cả.

Lão già gầy đi một lúc lâu, Long Đại Mộc trầm ngâm nhìn thiếu nữ, đoạn chậm rãi thốt:

- Sau khi đặt đến tận đỉnh rồi, cô nương rẽ về hướng phía tả của tòa thiền viện. Đi độ hơn mười trượng sẽ thấy một cánh rừng trúc, cái giếng cổ nằm ở trong cánh rừng ấy đấy. Trong giếng ấy có bao nhiêu Vạn Niên Kim Lý chưa ai biết rõ, nhưng theo phỏng đoán của lão phu, thì tổng số có độ năm đến tám con.

Giang Thu Lăng vội tiếp lời:

- Lão bá định xúi tiểu nữ đánh cắp đấy à?

- Đây là một việc mà lão phu định cùng cô nương thương nghị...

- Tiềm nữ kinh nghiệm hãy còn non kém, mong lão bá chỉ dẫn giùm cho.

Long Đại Mộc suy nghĩ giây lâu, rồi tiếp:

- Vạn Niên Kim Lý là bảo vật trấn sơn của Liên Tâm Lão Ni cô. Lão phu và lão già ố Tề Tinh Hỏa trong một tháng trời đã thâm nhập vào đỉnh Hạng Vân Phong cả bảy lần, nhưng đều thất bại cả.

- Tài nghệ của hai lão tiền bối còn không thành công, đối với tiểu nữ, bàn về việc đánh cắp chắc chắn không thể thành tựu được.

- Cô nương nói phải đấy! Luận về tài nghệ của cô nương đâu phải là đối thủ của bà chết bầm đầu trọc ấy. Huống hồ cô nương lại đeo thêm một cục nợ đời này, thì việc đánh cắp không thể nào thi hành được. Theo ngu ý của tôi nghĩ, biện pháp hay nhất là cô nương đích thân đến gặp mặt với bà ta để khóc lóc khẩn cầu họa may ra, có nhiều hy vọng hơn.

Lời đề nghị của lão già rất hợp ý với thiếu nữ, vì nàng đâu có thích việc đánh cắp hay cướp giật của ai bao giờ.

Lão già ân cần dặn tiếp:

- Tài nghệ của bà trọc ấy thực là xuất quỷ nhập thần. Dù bà ta có chọc giận cô nương đi nữa, lão phu cần nhấn mạnh thêm rằng cô nương cũng đừng nên nổi nóng nhé!

Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Tiện nữ xin tuân lời lão bá chỉ dạy.

Lão già dặn tiếp:

- Liên Tâm Lão Ni cô bên ngoài thì tỏ ra độc ác bất lương, nhưng thâm tâm của người không hổ là một phật môn đệ tử. Cô nương hãy khóc lóc khẩn cầu, cố nắm giữ lấy bà ta đừng buông, tôi nghĩ sau chót, thế nào cũng đạt thành sở nguyện.

- Đa tạ lời vàng ngọc lão bá chỉ dạy

Hai người nói đến đây. Tề Tinh Hỏa mang trên vai một bao vải cực to, lù lù từ đằng xa bay vọt tới.

Lão ném mạnh bao vải xuống đất, đoạn từ trong bao lôi ra một cuộn thùng to cỡ ngón tay, bằng tơ nguyên chất đan lại, xem có vẻ cực dài.

Giang Thu Lăng rất lấy làm lạ, thực ra đây là một dụng cụ leo núi bền chắc nhất, nhưng sử dụng phương pháp nào để buộc đầu dây vào đỉnh núi, với một vách đá đứng sừng sững này, nàng không tài nào hiểu nổi.

Long Đại Mộc hướng về thiếu nữ cất tiếng hỏi:

- Dây dài nghìn thước, đủ nối dài từ đây đến tận đỉnh. Dùng tay nắm dây treo lên, cô nương làm việc ấy được chứ?

Giang Thu Lăng gật đầu đáp:

- Nhờ đây ấy, tiện nữ có thể treo lên một cách dễ dàng, nhưng lão bá dùng phương pháp nào để đem đầu dây buộc vào tận chóp núi hử?

Lão già gầy cười đáp:

- Việc ấy rất dễ! Cô nương sẵn sàng chuẩn bị đi là vừa.

Nói xong lão liền cất tiếng hú dài, trời đã về đêm, tiếng hú nghe lạnh lạnh như ma gào quỷ rêu.

Hồi âm vừa dứt, một con chim thuộc giống khổng lồ, bay xà xuống, nhẹ nhàng đậu trên vai lão già gầy.

Thiếu nữ định thần nhìn kỹ, nó là một giống ung cực to thân dài hơn ba thước mộc, mỏ quắm lại, móng sắc như dao, trông có vẻ cực kỳ hung dữ.

Nam Quái Tề Tinh Hỏa đắc chí mỉm cười, đưa tay âu yếm vuốt nhẹ vào lưng chim ung, miệng kề vào tai con thú khẽ bảo:

- Lão Hắc! Lại phiền ngươi hãy mang đầu dây kéo lên một chuyến nữa!

Vừa nói lão liền đưa đầu dây, kề tận vào móng con vật.

Con thú có linh tính nghe được tiếng người, đưa hai chân đầu móng nhọn, nhanh nhẹn gấp đầu dây. Sau một tiếng giục khích lệ thứ hai, chim ung liền vỗ cánh nương theo vách đá bay vọt lên.

Thần lực của chim ung quả là vô song, trong khoảnh khắc, dây dài nghìn thước ấy đã được nó kéo lên, đầu dưới của cuộn dây thùng vừa đủ chấm sát mặt đất.

Lão già gầy bật cười ha hả:

- Được rồi, lão Hắc đã mang dây buộc chặt vào một cành cây trên đỉnh núi. Hiện tại cô nương có thể an tâm nắm dây để trèo lên đi.

Nhìn sợi dây trắng vút tận mây xanh, Giang Thu Lăng kinh ngạc lại mừng, nàng cung kính vái tạ hai lão già:

- Đa tạ nhị vị lão bá, ân đức này tiểu nữ thề chẳng dám quên.

Long Đại Mộc xoa tay ngắt lời:

- Chớ nhiều lời sẽ phí mất số thời giờ quý báu. Hãy nhớ kỹ cố bám sát vào lão ni cô ấy nhé!

- Thưa vâng! Tiện nữ sẽ tuân theo lời lão bá căn dặn!

Nói xong nàng nhặt vội đầu dây, nhún thử lấy đà. Quả nhiên, dây buộc rất chặt, nhanh nhẹn nàng nương dây trèo lên.

Nhờ ngồi dưới hố dưỡng sức khá lâu, công lực đã khôi phục không ít. Thêm vào đấy với tiềm lực có sẵn của nàng, mặc dù đeo Văn Tử Lăng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã an toàn đạp chân tại đỉnh núi.

Một vầng trăng non, lơ lửng treo trên nền trời trong vắt buông ánh sáng dịu dàng chiếu rọi trên cảnh vật của ngọn núi sáng tỏ.

Nàng cẩn thận núp mình sau một tảng đá to giương mắt nhìn tứ hướng dò xét

Theo lời Long Đại Mộc vừa nói khi nãy, quả nhiên cụm rừng trúc ở về phía tả của ngôi thiền viện cách đây không xa.

Nàng thâm nghĩ:

“Giếng Hạng Đường ở trong cụm rừng trúc ấy, lẽ đương nhiên phải có nhiều cao thủ canh giữ. Bằng không Nam Bắc Nhị Quái không đến đâu phải bị đánh rơi xuống núi những bảy lần.”

Phía hữu của trúc lâm ngôi thiền viện với mái ngói xanh biếc màu tường đỏ thắm, sừng sững nguy nga, như đang cười cợt ngạo nghễ với thiên nhiên và tuế nguyệt.

Giang Thu Lăng nghĩ thầm:

“Ngôi thiền viện này đứng trên đỉnh núi cao chót vót, chắc chắn phải có đường đi rộng để thông lên, chỉ trách là tự mình không thông thuộc đường đi, để đến nỗi phải lạc phía sau đỉnh núi. Nam Bắc Nhị Quái tuyển chọn đường phía sau núi để trèo lên, hiển nhiên là hai lão có sự giúp đỡ của lão Hắc Ưng, cố tránh tai mắt bọn canh phòng nghiêm mật.”

Hiện tại chừng ấy việc đối với nàng không quan trọng nữa, mục đích của nàng là phải cấp bách tiết kiệm thời giờ để giải cứu Tử Lăng, nên nàng lập tức nhắm cửa chánh của tòa thiền viện vội vã bước tới...

Đường đi bằng phẳng, vệ đường hoa cỏ xanh tươi được tu chỉnh rất khéo léo, hiển nhiên thường được bàn tay con người chăm nom săn sóc, cảnh trí cực kỳ nên thơ, nhưng nàng chẳng buồn thương thức cảnh vật hữu tình ấy, chỉ mãi miết cắm đầu bước thẳng đến sơn môn.

Một tia sáng yếu ớt từ trong sơn tự theo khe cửa chiếu rọi ra, đồng thời tiếng mõ đều đều nương gió ngân vang vang, nàng thâm nhủ:

“May quá trong am ni cô đang tụng niệm công quả về đêm đây mà.”

Đặt chân đến trước cổng chùa, Giang Thu Lăng cảm thấy khổ lụy của nàng vui đi rất nhiều. Đoạn đường chông gai nàng đã đạt được bảy tám phần, hậu quả của sự cầu cạnh chưa biết ra sao, nhưng nàng cũng có thể tự hào rằng, sự cố gắng và phấn đấu của nàng không phải vô bổ.

Ngước mắt nhìn lên, trên cổng sơn môn một tấm biển to tướng chễm chệ nằm ngang, tên đề bốn chữ sơn son thếp vàng:

“Thất Xảo Thiền Viện.”

Nàng cúi đầu đặt nhẹ Văn Tử Lãng xuống đất, mặc dù chàng trai trẻ hơi thở yếu ớt như tơ, nhưng sắc diện vẫn bảo tồn một điểm hồng quang, hiển nhiên nơi tâm của chàng vẫn duy trì một điểm chân khí đang vận chuyển không ngừng...

Không chút do dự, nàng lập tức đưa tay gõ cửa.

Giây lâu...

Có tiếng chân người từ trong vọng ra, kế tiếp là tiếng rút then, cánh cửa từ từ mở rộng...

Một lão ni cô xuất hiện nơi giữa cánh cửa... miệng niệm "A di đà phật" đoạn cất tiếng hỏi:

- Đêm khuya canh vắng, thí chủ không ngại khó nhọc trèo tận lên đây, chắc có việc chi trọng hệ?

Nhìn thần sắc của lão ni cô lộ vẻ sáng láng, nhãn quang sắc như dao, thiếu nữ vội vã cung kính quỳ xuống:

- Đệ tử Giang Thu Lãng xin ra mắt sư thái.

Lão ni cô khẽ nheo mày thốt:

- Thí chủ hãy mau đứng dậy. Bần ni đâu được hân hạnh thọ lãnh sự xưng hô cao thượng như thế.

Giang Thu Lãng vẫn quỳ mọp dưới đất:

- Lão sư thái phải chăng là Liên Tâm Lão Ni?

- Không! Bần ni pháp hiệu Thanh Phong! Thí chủ vừa nói đến tên của người ấy chính là gia sư đấy!

- Tiện nữ muốn yết kiến lệnh sư phụ, vậy phiền sư thái hãy vào bẩm báo.

Vừa nói nàng liền lóp ngóp đứng dậy.

Khẽ liếc mắt nhìn chàng trai đang nằm ngheo sau lưng thiếu nữ, ni cô lạnh lẽo thốt:

- Đã ba năm rồi, gia sư không tiếp khách tục, bần ni không dám mạo muội vào nơi người nhập định truyền bẩm. À này! Thí chủ do sơn lộ nào lên đây?

- Tiện nữ không rành đường đi nước bước, nên đã nhắm mắt đi càn, may thay lần mò đặt chân được đến trước cửa thiền viện này!

Ni cô tỏ vẻ khó chịu:

- Lời nói của thí chủ không đúng sự thật. Đường lên đỉnh núi có hai ngã, một ngã phải qua ba trạm hạ viện của bốn am, nếu đi qua đường ấy, tức nhiên nhân viên canh gác làm gì không thông báo cho bốn am hay. Còn một ngã thì gọi là Hồ Bá Tam Quan, dù cho người muốn vượt qua là tay võ lâm cao thủ đi nữa, cũng khó vượt khỏi tam quan mà không bị tổn thương. Ngoài ra chỉ có biện pháp là thí chủ cũng giống như hai tên đạo tặc không kể sống chết, do đường vách đá cheo leo của phía sau đỉnh núi vượt lên, nhưng... hình như với năng lực của thí chủ tôi không tin có thể làm nổi...

Giang Thu Lãng hơi đỏ mặt vì ngượng, nằng ấp úng thốt:

- Do sự chỉ dẫn của một lão tiền bối, tiện nữ mới biết được và từ đường xa vạn dặm đến đây. Mong lão sư thái mở lượng từ bi, tiện nữ có việc hết sức quan trọng, định vào yết kiến Liên Tâm lão sư thái...

Thanh Phong Lão Ni vừa định trả lời, thành linh có tiếng chân người từ trong bước vội ra...

- o O o -